

Al carrer on fan tapins...

Al carrer on fan tapins,
dit de la Tapineria,
hi ha una casa molt estreta
i en ella hi ha una família
pobra, tan pobra, que ara
no es troba qui la mantinga.

Gitada sobre una màrrega
una malalta sospira;
posada de cara al sostre,
el pàter i l'avemaria
resa tota asserenada,
resa tota compungida.

La mirada de la dona
un foc celeste il·lumina;
els pous de desesperança
van apartant l'agonia...
i l'ànima tan sensible
espera una ancla divina.

Passen nits i passen dies
— ¡qué llarga se fa la vidal—
Va consumint-la la febra,
i angoixes van consumint-la.
Passen nits i passen dies...
Quan llarga la malaltia.

.

Al carrer on fan tapins,
dit de la Tapineria
multitud d'homes i dones,
molt curiosament ferida,
seguix un mocadoret
de lli, de color albina.

Fra Vicent en Sant Joan
com celebrava una missa
predicà segons costum
el sermó de cada dia.
—Bona gent! Cal ajudar
una malalta arrupida.

Seguin aquest mocador
i allà a on ature sa via
trobareu necessitats
que han d'acabar-se en seguida»
I llençant-lo a l'aire, vola
cap a la Tapineria.

.

Com una ala de coloma
va a la pobra compungida.
La mirada de la dona
un foc celeste il·lumina.
Unes gotes d'esperança
van apartant l'agonia...

† CARLES SALVADOR

*Del «ROMANCER VICENTI» Obra premiada per l'Ajuntament de València en les festes
del V Centenari de la Canonització de Sant Vicent Ferrer, any 1955*

